

toratelohim.org

נספח 2: ברית המילה והמאמין

ברית המילה: מצווה שכמעט כל הכנסיות רואות בה מצווה שבוטלה

מבין כל מצוותיו הקדושות של אלוהים, נראה שברית המילה היא היחידה שכמעט כל הכנסיות רואות בה בטעות מצווה שבוטלה. ההסכמה בעניין רחבה כל כך, שאפילו מי שבעבר היו יריבים בענייני אמונה — כמו הכנסייה הקתולית והזרמים הפרוטסטנטיים (אספת האל, האדוונטיסטים של היום השביעי, בפטיסטים, פרסביטריאנים, מתודיסטים וכו') — וכן קבוצות שלעיתים קרובות מוגדרות ככתות, כמו המורמונים ועדי יהוה, כולם טוענים שמצווה זו בוטלה בצלב.

ישוע מעולם לא לימד שהיא בוטלה

יש שתי סיבות עיקריות לכך שאמונה זו נפוצה כל כך בקרב נוצרים, למרות העובדה שישוע מעולם לא לימד דבר כזה, ושכל שליחיו ותלמידיו של ישוע קיימו את המצווה הזאת — כולל פאולוס, שמנהיגים משתמשים לעיתים קרובות בכתביו כדי "לשחרר" את בני העמים מהדרישה הזאת, שקבע אלוהים עצמו.

הדבר נעשה אף שאין בתנ"ך שום נבואה המרמזת שעם ביאת המשיח, עמו של אלוהים — בין יהודים ובין בני העמים — יהיה פטור מקיום המצווה הזאת. למעשה, ברית המילה נדרשה תמיד, מאז ימי אברהם ואילך, מכל גבר שרצה להיות חלק מהעם שאלוהים הבדיל כדי שייוושע, בין שהיה מצאצאי אברהם ובין שלא.

ברית המילה כאות לברית עולם

איש לא התקבל כחלק מהקהילה הקדושה (שהובדלה מעמים אחרים) אלא אם כן הסכים להימול. המילה הייתה האות הגופני לברית שבין אלוהים לבין עמו המיוחס.

יתרה מזו, הברית הזאת לא הוגבלה לתקופה מסוימת או לצאצאיו הביולוגיים של אברהם; היא כללה גם את כל הנוכרים שרצו להשתלב באופן רשמי בקהילה ולהיחשב שווים לפני אלוהים. ה' אמר במפורש:

"יְלִיד בָּיִת וּמִקְנַת־כֶּסֶף מִכֹּל בֶּן־נֵכָר ... הִמּוֹל יִמּוֹל יְלִיד בֵּיתְךָ וּמִקְנַת כַּסְפֶּךָ וְהָיְתָה בְרִיתִי בִּבְשַׂרְכֶם לִבְרִית עוֹלָם" (בראשית י״ז:13-12).

בני העמים והדרישה לברית מילה

אילו בני העמים באמת לא היו זקוקים לאות הגופני הזה כדי להיות חלק מהעם שה' הבדיל לעצמו, לא הייתה שום סיבה שאלוהים ידרוש ברית מילה לפני ביאת המשיח, אך לא אחריה.

אין בנבואות תמיכה בשינוי

כדי שהדבר יהיה נכון, היה צריך להופיע בנבואות מידע על כך, וישוע היה צריך להודיע לנו שהשינוי הזה יתרחש לאחר עלייתו לשמים. אולם אין בתנ"ך שום אזכור של צירוף בני העמים לעמו של אלוהים המרמז שהם יהיו פטורים ממצווה כלשהי, כולל ברית מילה, רק משום שאינם צאצאיו הביולוגיים של אברהם.

שתי סיבות נפוצות לאי קיום המצווה הזאת של אלוהים

הסיבה הראשונה: הכנסיות מלמדות בטעות שמצוות ברית המילה בוטלה

הסיבה הראשונה לכך שהכנסיות מלמדות שמצוות המילה שבתורת אלוהים בוטלה — **בלי לציין מי כביכול ביטל אותה** — נעוצה בקושי לקיים את המצווה הזאת. מנהיגי הכנסיות חוששים שאם יקבלו את האמת וילמדו אותה — שאלוהים מעולם לא נתן שום הוראה לבטל אותה — הם יאבדו חברים רבים.

באופן כללי, אכן לא נוח לקיים את המצווה הזאת. כך היה תמיד, וכך גם היום. אפילו עם ההתקדמות ברפואה, מאמין שמחליט לקיים את המצווה הזאת חייב למצוא איש מקצוע, לשלם מכיסו, לעבור את ההליך, להתמודד עם אי הנוחות שלאחר הניתוח ולשאת סטיגמה חברתית, ולעיתים קרובות גם להתמודד עם התנגדות מצד המשפחה, החברים והכנסייה.

עדות אישית

גבר צריך להיות נחוש באמת לקיים את המצווה הזאת של ה' כדי להוציא זאת לפועל; אחרת, הוא יוותר בקלות. לא חסרים מי שיעודדו אותו לנטוש את הדרך הזאת. אני יודע זאת מפני ש**אני עצמי עברתי זאת בגיל 63, כשנימולתי מתוך ציות למצווה.**

הסיבה השנייה: אי הבנה של האצלת סמכות או מתן הרשאה מצד אלוהים

הסיבה השנייה, ובוודאי העיקרית, היא שלכנסייה אין הבנה נכונה של האצלת סמכות או מתן הרשאה מצד אלוהים. השטן ניצל את אי ההבנה הזאת כבר בשלב מוקדם, כאשר, עשרות שנים בלבד לאחר

עלייתו של ישוע לשמים, החלו מאבקי כוח בין מנהיגי הכנסייה. מאבקים אלה הגיעו לשיאם במסקנה האבסורדית שאלוהים האציל לפטרוס וליורשיו כביכול את הסמכות לערוך בתורת אלוהים כל שינוי שירצו.

מיד כשישוע חזר אל האב, החל השטן להשפיע על מנהיגי הכנסייה כדי להרחיק את בני העמים ממצוותיו הנצחיות של אלוהים.

הסטייה הזאת התרחבה הרבה מעבר לברית המילה והשפיעה על מצוות רבות אחרות בתנ"ך, שישוע וההולכים אחריו תמיד קיימו בנאמנות.

סמכות על תורת אלוהים

בהשראת השטן, הכנסייה התעלמה מהעובדה שכל האצלת סמכות על תורתו הקדושה של אלוהים חייבת לבוא ישירות מאלוהים עצמו — בין באמצעות נביאיו בתנ"ך ובין באמצעות משיחו.

לא ייתכן שבני אדם רגילים יעניקו לעצמם סמכות לשנות דבר היקר לאלוהים כל כך כמו תורתו. אף נביא של ה', וגם לא ישוע, מעולם לא הזהיר אותנו שלאחר המשיח יעניק האב לקבוצה כלשהי או לאדם כלשהו, בין בכתבי הקודש ובין מחוץ להם, את הכוח או ההשראה לבטל, לבטל כליל, לשנות או לעדכן אפילו את הקטנה שבמצוותיו. להפך, ה' אמר במפורש שהדבר יהיה חטא חמור: "לֹא תֹסִפוּ עַל־הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ לִשְׁמֹר אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם" (דברים ד':2).

אובדן הממד האישי בקשר עם אלוהים

הכנסייה כמתווכת — תפקיד שלא נועד לה

בעיה מהותית נוספת היא אובדן הממד האישי בקשר שבין הנברא לבורא. הכנסייה מעולם לא נועדה לשמש מתווכת בין אלוהים לאדם. אולם כבר בראשית העידן הנוצרי היא נטלה על עצמה את התפקיד הזה.

במקום שכל מאמין, בהנחיית רוח הקודש, יקיים קשר אישי עם האב והבן, בני האדם נעשו תלויים לחלוטין במנהיגיהם, שיאמרו להם מה ה' מתיר ומה הוא אוסר.

גישה מוגבלת לכתבי הקודש

הבעיה החמורה הזאת נוצרה במידה רבה משום שעד הרפורמציה במאה ה-16, הגישה לכתבי הקודש הייתה זכות יתר ששמורה לאנשי הכמורה. על האדם הפשוט נאסר במפורש לקרוא את כתבי הקודש בעצמו, בטענה שאינו מסוגל להבין אותם בלי פרשנות של אנשי הכמורה.

השפעת המנהיגים על הציבור

תלות במה שמלמדים המנהיגים

חלפו 500 שנה, ולמרות הגישה של כולם לכתבי הקודש, אנשים ממשיכים להסתמך אך ורק על מה שמנהיגיהם מלמדים — נכון או שגוי — ונותרים חסרי יכולת ללמוד באופן עצמאי מה אלוהים דורש מכל אדם ולפעול בהתאם.

אותן תורות שגויות על מצוותיו הקדושות והנצחיות של אלוהים, שהיו קיימות לפני הרפורמציה, ממשיכות לעבור הלאה באמצעות הסמינרים להכשרת אנשי דת של כל זרם.

מה שישוע לימד על התורה

למיטב ידיעתי, אין אף מוסד נוצרי אחד שמלמד את מנהיגי העתיד את מה שישוע לימד בבירור: ששום מצווה של אלוהים לא איבדה את תוקפה לאחר ביאת המשיח: "כי באמת אני אומר לכם, עד שיחלפו השמים והארץ, לא ייעלמו בשום אופן מן התורה לא האות הקטנה ביותר ולא הקו הדק ביותר של העט, עד שהכל יתגשם. לכן, כל מי שמבטל אחת מן המצוות הקטנות ביותר האלה ומלמד אחרים לעשות כך ייקרא קטן במלכות השמים, אבל **מי שמקיים את המצוות האלה ומלמד אותן ייקרא גדול במלכות השמים**" (מתי ה׳:18-19).

ציות חלקי בכמה זרמים

קיום סלקטיבי של מצוות אלוהים

מספר קטן של זרמים משתדלים ללמד שמצוות ה' תקפות לנצח, ושאף אחד מכותבי כתבי הקודש לאחר המשיח מעולם לא כתב נגד האמת הזאת. ובכל זאת, מסיבה מסתורית כלשהי, הם מגבילים את רשימת המצוות שעדיין מחייבות נוצרים.

הזרמים האלה מדגישים בדרך כלל את עשרת הדיברות (כולל השבת, היום השביעי המוזכר במצווה הרביעית) ואת דיני המאכלות שבויקרא י"א, אך אינם הולכים מעבר לכך.

חוסר העקביות שבסלקטיביות

הדבר התמוה ביותר הוא שהבחירות המסוימות האלה אינן מלוות בשום נימוק ברור המבוסס על התנ"ך או על ארבע הבשורות, שמסביר מדוע דווקא המצוות האלה עדיין תקפות, בעוד שמצוות אחרות, כמו שמירה על השיעור והזקן, לבישת ציצית או ברית מילה, אינן מוזכרות ואינן זוכות להגנה.

הדבר מעלה את השאלה: אם כל מצוות ה' קדושות וצודקות, מדוע לבחור לקיים חלק מהן ולא את כולן?

הברית הנצחית

ברית המילה כאות לברית

ברית המילה היא הברית הנצחית בין אלוהים לעמו, קבוצה של בני אדם קדושים שהובדלו משאר האוכלוסייה. הקבוצה הזאת הייתה תמיד פתוחה לכולם, ומעולם לא הוגבלה לצאצאיו הביולוגיים של אברהם, כפי שיש המניחים.

ציור מהמאה ה-15 מאת האמן ג'ובאני בליני מציג את ישוע נימול בידי רבנים, בנוכחות יוסף ומרים.

מהרגע שאלוהים קבע שאברהם יהיה הראשון בקבוצה הזאת, ה' קבע את המילה כאות גלוי ונצחי לברית. הובהר שגם צאצאיו הטבעיים וגם מי שאינם משושלתו יזדקקו לאות הגופני הזה של הברית אם ירצו להיות חלק מעמו.

כתבי השליח פאולוס כטיעון לאי ציות לחוקיו הנצחיים של אלוהים

השפעת מרקיון על הקאנון של כתבי הקודש

אחד הניסיונות המוקדמים ביותר לאגד את הכתבים השונים שנכתבו לאחר עליית המשיח לשמים נעשה בידי מרקיון (85–160 לספירה), בעל אוניות עשיר במאה ה-2. מרקיון היה חסיד נלהב של פאולוס, אך בז ליהודים.

כתבי הקודש שלו כללו בעיקר את כתבי פאולוס ואת הבשורה שלו עצמו, שרבים רואים בה גרסה מועתקת של הבשורה על פי לוקס. מרקיון דחה את כל הבשורות והאיגרות האחרות בטענה שלא נכתבו בהשראת אלוהים. מכתבי הקודש שלו הוסרו כל ההתייחסויות לתנ"ך, שכן הוא לימד שהאלוהים שלפני ישוע אינו אותו אלוהים שעליו הכריז פאולוס.

כתבי הקודש של מרקיון נדחו בידי כנסיית רומא והוא הוקע ככופר, אך השקפתו שכתבי השליח פאולוס הם היחידים שנכתבו בהשראת אלוהים, ודחייתו את התנ"ך כולו ואת הבשורות על פי מתי, מרקוס ויוחנן, כבר השפיעו על אמונותיהם של נוצרים רבים בראשית הנצרות.

הקאנון הרשמי הראשון של הכנסייה הקתולית

התפתחות הקאנון של הברית החדשה

הקאנון הראשון של הברית החדשה הוכר באופן רשמי בסוף המאה ה-4, כ-350 שנה לאחר שישוע חזר אל האב. לוועידות הכנסייה הקתולית ברומא, בהיפו (393) ובקרתגו (397) היה תפקיד מכריע בקביעה הסופית של 27 ספרי הברית החדשה המוכרים לנו כיום.

לוועידות האלה היה תפקיד מרכזי בגיבוש הקאנון כדי לתת מענה למגוון הפרשנויות והטקסטים שהיו נפוצים בקהילות הנוצריות.

תפקידם של בישופי רומא בגיבוש כתבי הקודש

אישור איגרות פאולוס והכללתן

איגרות פאולוס נכללו באוסף הכתבים שאושר על ידי בישופי הכנסייה בשלהי המאה ה-4, יותר מ-300 שנה לאחר שישוע חזר לשמיים. בישופים אלה היו אנשים רגילים כמו כל אחד מאיתנו, ולא נביאים שאלוהים שלח. האוסף, שהכנסייה הקתולית רואה בו אוסף קדוש, נודע בשם Biblia Sacra בלטינית ו-Τὰ βιβλία τὰ ἅγια ביוונית, כלומר "הספרים הקדושים". זוהי עובדה היסטורית שכל מאמין צריך לשקול ברצינות.

לאחר מאות שנים של ויכוח על השאלה אילו כתבים צריכים להיכלל בקאנון הרשמי, הכירו בישופי הכנסייה בקדושתם של ספרי התנ"ך, ארבע הבשורות, ספר מעשי השליחים (המיוחס ללוקס), האיגרות לקהילות (כולל איגרות פאולוס) וספר ההתגלות מאת יוחנן. בני אדם הם שכינסו את הכתבים האלה לאוסף אחד והכריזו על האוסף כולו כקדוש. העובדה שאיגרות פאולוס מופיעות באותו ספר לצד דברי נביאי אלוהים ותורתו של ישוע אינה אומרת שאלוהים העניק לפאולוס את אותה הסמכות שהעניק לנביאיו או לבנו שלו.

השימוש בתנ"ך בימי ישוע

חשוב לציין שבימי ישוע, כל היהודים, כולל ישוע עצמו, קראו רק בכתבי הקודש העבריים ורק אליהם הפנו בלימודם. יהודים דוברי יוונית רבים קראו אותם בגרסה היוונית הידועה בשם תרגום השבעים, שנערכה כ-300 שנה לפני המשיח.

האתגר שבפרשנות כתבי פאולוס

מורכבות ופרשנות שגויה

כתבי פאולוס, כמו כתביהם של מחברים אחרים לאחר ישוע, שולבו בכתבי הקודש הרשמיים שאושרו בידי הכנסייה לפני מאות שנים רבות, ולכן הם נחשבים ליסוד של האמונה הנוצרית.

אולם הבעיה אינה נעוצה בפאולוס אלא בפרשנויות לכתביו. איגרותיו נכתבו בסגנון מורכב וקשה, קושי שכבר הוכר בתקופתו (כפי שצוין בפטרוס ב' ג':16), כשההקשר התרבותי וההיסטורי עדיין היה מוכר לקוראים. פרשנות הטקסטים האלה מאות שנים מאוחר יותר, בהקשר שונה לחלוטין, מוסיפה לקושי.

שאלת הסמכות והפרשנויות

סוגיית סמכותו של פאולוס

הסוגיה המרכזית אינה הרלוונטיות של כתבי פאולוס אלא עקרון היסוד של הסמכות והעברתה. כפי שהוסבר קודם, הסמכות שהכנסייה מייחסת לפאולוס לבטל, לבטל כליל, לתקן או לעדכן את מצוותיו הקדושות והנצחיות של אלוהים אינה נתמכת בכתבי הקודש שקדמו לו. לכן הסמכות הזאת אינה באה מה'.

אין בתנ"ך או בבשורות שום נבואה המצביעה על כך שלאחר המשיח ישלח אלוהים איש מטרסוס, שהכל צריכים להקשיב לו וללכת אחריו.

התאמת הפרשנויות לתנ"ך ולבשורות

הצורך בעקביות

פירוש הדבר הוא שכל הבנה או פרשנות של כתבי פאולוס שגויה אם אינה תואמת את ההתגלויות שקדמו לו. לכן מאמין שבאמת ירא את אלוהים ואת דברו חייב לדחות כל פרשנות של האיגרות — בין של פאולוס ובין של כל כותב אחר — שאינה עולה בקנה אחד עם מה שה' גילה באמצעות נביאיו בתנ"ך ובאמצעות משיחו, ישוע.

ענווה בפרשנות כתבי הקודש

המאמין צריך לגלות את החוכמה והענווה לומר:
"איני מבין את הקטע הזה, וההסברים שקראתי שגויים, מפני שאין להם תמיכה מנביאי ה' ומהדברים שישוע אמר. אניח לו עד שיום אחד, אם זה רצון ה', הוא יסביר לי אותו."

מבחן גדול לבני העמים

מבחן של ציות ואמונה

אפשר לראות בכך את אחד המבחנים המשמעותיים ביותר שה' בחר להעמיד בהם את בני העמים, מבחן הדומה לזה שעם ישראל ניצב בפניו במסעו לכנען. כפי שנאמר בדברים ח':2: "וְזָכַרְתָּ אֶת־כָּל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הֹלִיכֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר לְמַעַן עַנֹּתְךָ לְנַסֹּתְךָ לָדַעַת אֶת־אֲשֶׁר בִּלְבָבְךָ הֲתִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו אִם־לֹא"

זיהוי בני העמים המצייתים

בהקשר הזה, ה' מבקש לזהות מי מבני העמים מוכנים באמת להצטרף לעמו הקדוש. אלה הם מי שמחליטים לקיים את כל המצוות, כולל ברית מילה, למרות הלחץ העז מצד הכנסייה ולמרות הקטעים הרבים באיגרות לקהילות, שלכאורה משתמע מהם שכמה מצוות — המתוארות כנצחיות בנביאים ובבשורות — בוטלו עבור בני העמים.

מילת הבשר ומילת הלב

מילה אחת: גופנית ורוחנית

חשוב להבהיר שאין שני סוגים של מילה, אלא רק סוג אחד: המילה הגופנית. צריך להיות ברור לכולם שהביטוי "מילת הלב", המשמש לאורך כתבי הקודש, הוא מטפורי לחלוטין, בדומה ל"לב שבור" או ל"לב שמח".

כשכתבי הקודש אומרים שמישהו הוא "עֲרֵל לֵב", הכוונה היא פשוט שאותו אדם אינו חי כפי שעליו לחיות, כמי שבאמת אוהב את אלוהים ומוכן לציית לו.

דוגמאות מכתבי הקודש

במילים אחרות, ייתכן שהגבר הזה נימול בגופו, אך אורח חייו אינו תואם את החיים שאלוהים מצפה מעמו לחיות. באמצעות הנביא ירמיהו הכריז אלוהים שכל בני ישראל היו "עֲרֵלֵי־לֵב": "כִּי כָל־הַגּוֹיִם עֲרֵלִים וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲרֵלֵי־לֵב" (ירמיהו ט':25 [9:26]).

ברור שכולם נימולו בגופם, אך משום שפנו עורף לאלוהים ונטשו את תורתו הקדושה, הם נחשבו לערלי לב.

נדרשת מילה גם בגוף וגם בלב

כל בניו הזכרים של אלוהים, בין יהודים ובין בני העמים, חייבים להימול — לא רק בגוף אלא גם בלב. הדבר ברור מהמילים המפורשות האלה: "כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה כָּל־בֶּן־נֵכָר עֲרֵל לֵב וְעֲרֵל בָּשָׂר לֹא יָבוֹא אֶל־מִקְדָּשִׁי לְכָל־בֶּן־נֵכָר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (יחזקאל מ״ד:9).

מסקנות מרכזיות

1. המושג מילת הלב היה קיים תמיד, ולא הוצג לראשונה בברית החדשה כתחליף למילה גופנית אמיתית.
2. ברית מילה נדרשת מכל מי שהוא חלק מעמו של אלוהים, בין יהודי ובין מי שמבני העמים.

ברית מילה וטבילה במים

תחליף כוזב

יש המאמינים בטעות שהטבילה במים נקבעה לנוצרים כתחליף לברית מילה. אולם הטענה הזאת היא המצאה אנושית בלבד, ניסיון להימנע מציות למצוות ה'.

אילו הטענה הזאת הייתה נכונה, היינו מצפים למצוא בנביאים או בבשורות קטעים המצביעים על כך שלאחר עליית המשיח לשמים אלוהים כבר לא ידרוש ברית מילה מבני העמים הרוצים להצטרף לעמו, ושהטבילה תתפוס את מקומה. אולם אין קטעים כאלה.

מקור הטבילה במים

יתר על כן, חשוב לציין שהטבילה במים קדמה לנצרות. יוחנן המטביל לא היה לא "הממציא" ולא "החלוץ" של הטבילה.

השורשים היהודיים של הטבילה (מקווה)

המקווה כטקס טהרה

טבילה במקווה כבר הייתה טקס מבוסס היטב בקרב יהודים זמן רב לפני תקופתו של יוחנן המטביל. המקווה סימל היטהרות מחטא ומטומאה פולחנית.

מקווה עתיק ששימש יהודים להיטהרות פולחנית, בעיר וורמס שבגרמניה.

כאשר אדם מבני העמים נימול, הוא גם טבל במקווה. המעשה הזה לא שימש רק להיטהרות פולחנית, אלא גם סימל את מותם של חייו הפגאניים הקודמים — באמצעות "קבורה" במים. היציאה מן המים, המזכירים את מי השפיר שברחם, סימלה את לידתו מחדש לחיים חדשים כיהודי.

יוחנן המטביל והמקווה

יוחנן המטביל לא יצר טקס חדש, אלא העניק משמעות חדשה לטקס קיים. במקום שרק בני העמים "ימותו" לחייהם הקודמים ו"ייוולדו מחדש" כיהודים, יוחנן קרא גם ליהודים החיים בחטא "למות" ו"להיוולד מחדש" כמעשה של חזרה בתשובה.

אולם הטבילה הזאת לא הייתה בהכרח אירוע חד פעמי. יהודים נהגו לטבול בכל פעם שנטמאו בטומאה פולחנית, למשל לפני הכניסה לבית המקדש. הם גם נהגו בדרך כלל — ועדיין נוהגים כיום — לטבול ביום הכיפורים כמעשה של חזרה בתשובה.

ההבחנה בין טבילה לברית מילה

התפקידים הנפרדים של הטקסים

הרעיון שהטבילה החליפה את ברית המילה אינו נתמך בכתבי הקודש או במנהגים היהודיים ההיסטוריים. אף שהטבילה (מקווה) הייתה ועודנה סמל משמעותי לחזרה בתשובה ולהיטהרות, היא מעולם לא נועדה להחליף את ברית המילה, שהיא האות הנצחי לבריתו של אלוהים.

לכל אחד משני הטקסים מטרות ומשמעות נפרדות משלו, ואף אחד מהם אינו מבטל את האחר.